

Duben 2012



Trampský občasník pro (nejen)  
západní Kanadu a USA  
Adresa: Aleš Klestil  
2645 James Island Road  
Saanichton B.C.  
Canada V8M 1V4  
Tel.: 250-544-0909  
Nová adresa: stopa@telus.net

## Jaro na Coalmontu (píše Ríša)

Během doby velikonoční se v Coalmontu u řeky již podruhé sjeli kamarádi - společně oslavit příchod jara podobně, jak bývalo zvykem celých 29 dlouhých let na Vancouver Island. Rok 2010 byl na ostrově posledním, a s kamarádem Bobinem jsme se dohodli, přestěhovat tuto zvyklost k nám. Vloni to bylo více méně na zkoušku. Flek se líbil a zůstal jak měl. Tak jsme letos znovu sezvali kamarády na Coalmont. Weekend začínal pátkem, ale již ve čtvrtek dorazilo pár kamarádů pomáhat s přípravou. Mezi nimi Jerry s Madlou až z Calgary. Chudáci, měli co dělat se dostat přes Skalisté Hory. Jízda v horách byla tak špatná, že Jerry musel nasadit řetězy, aby udržel auto na dálnici. No a to mě přivádí zpět k přípravě fleku. Letošní zima se nám hodně protáhla. Pár dní před zapálením ohně tu bylo ještě 45 cm sněhu. Ve středu ráno, po zkonstatování množství sněhu na fleku a kolem, jsem vzal traktor, a asi za půl dne jsem s ním pročistil polovinu cesty od brány, včetně malého placu pro osobní auta. Po obědě přišla pomáhat i Meruňka. Rozdělali jsme spolu oheň v kruhu a podařilo se nám roztavit asi 12 cm ledu, který ohniště držel v pevném sevření, ale pouze uvnitř ohniště. Toho večera přijel jako první - velice vítaný Bob, náš ohnivák/pekelník. Snažil se dostat s autem dál sněhem, ale ten den to nešlo. Byl jsem rád, že přijel dřív, protože práce bylo hodně a Bob je člověkem který ví, na co mu Panbůh dal ruce. Byl to on, kdo začal vyprošťovat sedačky kolem ohně z ledového krunýře, což nebyla malá práce. Sezení je asi pro 40 lidí, takže ledu kolem dost a dost. V této dřině mu druhý den vydatně pomáhal Jerry, takže jsme už večer seděli kolem ohně s nohama na suché zemi. V pátek už od rána přijížděli další. Bylo až komické pozorovat první reakce lidí na tu "sněhovou

nádhery," ve které se po projetí branou ocitli. Musím zde podotknouti, že silnice z Vancouveru až sem jsou suché, a ani kolem nich není již sněhu vidět. Jen zde u nás, na Horní Hůrce, se mu nějak zalíbilo. Reakce kamarádů zněly od: "kam mám jet?.....Tady se zahrabu.....No to nemyslíš vážně.....až po: " No na to se můžu vy...". Jejich výrazy jsem měl fotit a vyhrál bych výstavu. Po krátkém uvítání jsem posílal "těžkou jízdu", to znamená 4x4 with campers do hlubšího sněhu, kde se normálně



parkuje a osobní auta a malé vany "lehkooděnce" jsem nechával na odklizeném prostoru. Nevím, jestli to bylo tím sněhem, ale všichni se zdáli být čilejší a pomoc byla samozřejmá. Dali jsme dohromady partu na dřevo. Asi 4 km před Coalmonem byla halda suchých pokácených stromů, jen je rozřezat a dovézt. Vašek z Chillivaku už tradičně kmeny řezal, a Žrout, Jerry a Bob je nosili a nakládali na trailer. Odvoz byl tentokrát štafetou tj, já jsem dovezl trailer se dřevem až ke kraji, kde začínal hlubší sníh, tam jsem trailer odpojil od auta (Jeta), a druhou část cesty dřevo putovalo za čtyřkolkou, mistrně šoférovanou Otíkem. Posledních 20 m muselo být proházeno ručně. Sníh zde přesahoval 50 cm a ani Otíkům "mula" by zde neměl šanci. Díky dalším kamarádům za tuto fušku. A dole bylo již také pár trampů, takže dřevo se tam prakticky skládalo a štípalo samo. Vašek řezal s takovou vervou, že se muselo jet pětkrát. Ještě štěstí, že když ke konci uklouzl a pilou si prořízl svoji zednickou rukavici (zřejmě dobře tvrzenou cementem), tato tak zabránila vážnějšímu poranění. Teprve, když mu tou dírou začalo studeně foukat na prsty, tak toho nechal - zaplat' Panbůh, jinak by tam snad





řezal dodnes. Tom se postaral o perfektní hranici, a už zbývalo jen pokecat a popít s ostatními po kalíšku.

Při soumraku nám Madla s Juráškem zapálili oheň. Bobin dva dny před chystaným odjezdem onemocněl, tak jsem byl požádán, abych přivítal a oslovil kamarády u ohně já. Dostala se mi tím možnost požádat staré trampy a kamarády, abychom tuto starou trampskou zvyklost VÍTÁNÍ JARA pozměnili slovně na "Jaro na Coalmontu". Mým důvodem bylo, že akce Vítání Jara v BC byla výhradně pořádána osadou Kamarádi Ostrova - po dobu 29 let. Za dlouhé roky tím vlastně získali "trade mark", tu bych jim rozhodně nechtěl brát, je to část jejich historie. Později jsem rozdal camradla, která připravili a po kamarádech poslali Bobin s Dášou. Díky i za pochodně na zapálení ohně. A "Jaro na Coalmontu" je také trampským vítáním jara. Nehledě na to, že my zde máme i píseň (Aljašku) s parodickým refrénem "AŽ JARO DO COALMONTU PŘIJEDE K NÁM". Doufám, že se to ujme. Oheň s přibývajícím nocí sílil tak, jak klesala teplota. K ránu minus 8°C. Sobotní ráno opět Coalmontsky zabodovalo - obloha jako vymetená. Sluníčko pomalu vyťahovalo lidi ze spacáků a kamarádi se předháněli nabídkou různých přísad do kafe proti zamrznutí. Nikdo však nepoužíval antifreeze, přeci známe plno lepší věcí, nebo ne? Přes den se lidi bavili všelijak, ale po obědě převládl názor, že za tak hezkého slunečného dne se musí jít

na výšlap. No a kam jinam, než do nově zrestaurovaného baru. Takže asi polovina trampů a trampic absolvovala tento kilometrový přesun za slzou místního moku. V sobotu dojel také Mandolína se Zuzkou, bylo to nedorozumění z mé strany. Navrhoval jsem původně hlavní oheň na sobotu, vzhledem k mimořádně pracné přípravě fleku. Kamarádi ale pomohli, práce se udělala včas a na přání většiny se oheň zapálil v pátek. Zuzka zrušila plán co měla na neděli a přijeli. Moc mě mrzí, že přišli o Velký Oheň. Aby se tohle již neopakovalo, ten samý večer jsem oznámil, že v roce 2013 - JARO NA COALMONTU, bude oheň zapálen v sobotu. Dá to lidem možnost přijet včas z Ameriky, kde svátek v pátek nemají, a také lidem z větší dálky. Samozřejmě - lidi tady vítame co nejdřív. Vždy je třeba pomoc a oheň bude vždy veliký, u nás nebude nikdo sedět u ohně v druhé řadě. Večer se opět oheň rozhořel i když za celý den vlastně nevyhasl. Kytary a zpěv se opět nesly mrazivým vzduchem daleko přes řeku na druhý břeh. Díky Bobovi, oheň hřál jak měl. Brzy ráno v neděli začali lidé odjíždět, poznali za weekend, že po ránu je sníh zmrzlý a auta se neboří. Krátké zalomení palců a "uvidíme se zase" znělo celý den kolem nás. Nakonec zbyl jen Otík s Aničkou a já s Meruňkou u malého ohýnku vedle jejich auta. Bylo tak asi 8.00 hodin večer, sotva se začalo stmívat, když Otík najednou začal gestikulovat ať zmlknem. Anička se lekla, že je blízko med-



věd, ale ten to nebyl, byla to velká losí kráva a za ní šlo pořádně velké tele, bylo to asi 30 m od nás. Ti dva šli pomalu a nerušeně k bráně a dál po trailu proti vodě. Škoda, že nikdo z nás neměl v ruce foťák. V té chvíli jsem si uvědomil, jak může být Kanada ještě pěkná a jaké máme štěstí, že žijeme zrovna tady.

Ríšák a Meruňka z Coalmontu

P.S. Doufám, že příštím rokem, už to snad kamarádi z Ostrova budou mít k nám stejně daleko, jako jsme to měli celá ta léta my k nim.



## Jaro na Coalmontu (píše Madla)

Začátkem března jsme dostali elektronickou pozvánku od Bobina na tradiční jarní potlach. Zároveň nás ale varoval, že je všude ještě plno sněhu a tak jsme pozvánku založili a řekli jsme si, ještě to chvíli potrvá než pojedeme a zatím snůh zmizí.

Když nadešla doba našeho odjezdu, já pozorně sledovala počasí na středu, a před potlachem hlásili, že v horách bude jen pršet, ale v noci se to změní na snůh. Tak jsme se rozhodli, že kopneme do koní a vyrazíme ve středu ráno, abychom tomu utekli. Velkou chybou bylo, že jeden věří meteorologům! Je pravda, že sice pršelo, ale když jsme dojeli na Lake Louise, tak už silnice zamrzla a padal hustě snůh. Na Lake Louise jsem prohlásila, že bych si chtěla uklidnit nervy kávou a tak jsme sjeli z Highway #1 k pumpě. Van vyrazil do strany a sunul se po silnici jako krab kopcem dolů. Ani to nás nevyvedlo z míry a pokračovali jsme dál. U Wapta Lodge, kde kolem nás už bylo plno aut v příkopech, jsme si uvědomili, že nás čeká cesta kop-



cem dolů do Fieldu. To už Jerryk nevydržel a vyndal a nasadil v té vánici řetězy, zatímco já v teple popíjela kafičko a z celého srdce jsem ho litovala. Když skončil, vlezl do auta a prohlásil: “Jedeme zpátky”!

Podívám se na něho a říkám: “No way”! Nebyla nálada ani nervy na dohadování a tak jsme pokračovali, sjeli dolů kopcem a všechno dobře dopadlo, cesta na Roger’s Pass byla proplužená, a tak zbytek naší cesty proběhl v klidu. Pro jistotu jsme ale jeli přes Merritt, abychom se vyhnuli nebezpečnému connectoru.

Přijeli jsme na místo, a jak nás Bobin varoval, tak všude bylo ještě plno sněhu. Na fleku nás vítal Bob. Říša pročistil první část louky, abychom se tam mohli pohybovat a aby měli ti, kteří nemají 4x4, kde zaparkovat. Pak se už začali sjíždět kamarádi. Jak se někdo ukempeoval, už pop-

adl lopatu a prohazovala se cesta sněhem k potlachovišti. Okolo ohniště byla vysoká vrstva ledu, a tak kluci led rozsekali krumpáčem a vyházel.

Ve čtvrtek ráno kluci vyrazili na dřevo, Vašek Říša, Bob, Jerry, Žrout a Říša dřevo řezali nahoře na cestě. Měli jsme štěstí, protože lesníci pokáceli plno stromů okolo cesty, které napadl kůrovec, a ty se jen pořežaly na polena a Říša je svezl dolů na louku, kde trailer připojili Otíkovi za čtyřkolku, a ten v tom sněhu bravurně sjel se dřevem dolů k potlachovišti. Tam se všichni zúčastnili štípání dřeva a vypadalo to, že nemohou přestat. Bylo tam tolik dřeva, že by to bylo ještě na další potlach.

Večer se hrálo a zpíváno až všichni padli únavou. Přes den bylo krásné sluníčko a docela teplo, ale v noci byla zima kolem  $-7^{\circ}\text{C}$ , a tak ti co neměli dobré spacáky, se museli zahřívát ohnivou vodou.

V pátek nás probudilo mrazivé ráno a zimou vyčistěné modré nebe. Sluníčko už ozářilo tu celou nádheru. Přijel zbytek kamarádů, bylo nás dohromady asi 40.

Oheň zapálil Jurášek a já, protože jsme byli tentokrát z největší dálky. Říša měl úvodní slovo a bylo rozhodnuto, že tento jarní potlach se bude jmenovat “Jaro na Coalmontu” (i když si myslím, že představa jara vypadá trochu jinak). Také bylo rozhodnuto, že potlach “Jaro na Coalmontu” se bude pořádat na Velikonoční sobotu, ne na Velký Pátek, jak bylo tradicí na Vítání Jara.

Okolo ohně bylo teplo díky Bobovi, který přikládal jako o závod, a i z přítomnosti lidiček stejného ražení. O muziku se starali Tom a Světlana, Hugo, Waltr a Jirka Mandolína.

Náladu podtrhl i nádherný měsíc v úplňku, který nás provázel celou noc až do ranních hodin, kdy jsme odcházeli po křupajícím sněhu spát.

Ještě bychom chtěli poděkovat Říšovi a Meruňce za jejich vstřícnost a umožnění potlachu na jejich pozemku.

Akce se povedla, všichni se dobře bavili a tak snad příští rok zase AHOJ!

Madla & Jerry, Calgary, Alberta



# Pedro vzpomíná . .

Jsmo staří. Všichni, kteří jsme prožívali 60 léta na čundrech po Československu, máme na hrbu pár křížků a na našich starých campech se množí kříže za naše staré kamarády kteří odešli. Obvykle si to nechceme připouštět, ale neznám dnes již nikoho, kdo by každý weekend trávil v lese. I když je ještě dost jedinců, kteří se snaží čas od času vyjet, není mnoho takových, kteří to dokáží v zimě včetně spaní na sněhu. O takovém vandru se pak léta vypráví a fotografie o něm se rozesílají do celého světa.

Nedá se to však změnit. Věk udělal své a tak se čas od času ještě scházíme na potlaších, které pár obdivuhodných jedinců je schopno ještě zorganizovat, a zde vzpomínáme na mladá léta, kdy jsme v trampských mundůrech vyráželi po celé republice a později do celého světa.

Nostalgie!! Myslím, že je však chyba stále vzpomínat na to co bylo, i když to bylo krásné, protože život jde dál a dokud tu budeme, tak se stále bude něco dít, protože tu toulavou krev si vezmeme s sebou až do hrobu.

Jednou z nejkrásnějších věcí na čundru bylo kamarádství, a to je jedna z mála věcí, kterou čas nedokázal narušit. Pokusím se vypsát, co se mi přihodilo před několika lety, na mé každoroční cestě z Itálie do Paříže.

Jako každý rok, tak i tentokrát náš pobyt v Itálii končí s příchodem podzimu, peníze jsou v čudu a tak nezbyvá, než zase zazimovat barák, naložit naše nezbytnosti, které budeme potřebovat po cestě, a vrátit se zpátky do civilizace. Ještě před výjezdem kontroloju chladič, ve kterém jsem zaletoval díru a v duchu si říkám, že to snad do Paříže vydrží. Vyjíždíme ve čtyřech, Françoise a dcera, která si veze s sebou svoji šedivou kočičí přítelkyni a já. Dodávka je jako obvykle pěkně napraná a já, věda, že auto už má za sebou 20 let, se v tichosti modlím. Pro jistotu nakládám dva velké kanystry na vodu, jistota je jistota, a vyjíždíme.

Prvních 20 kilometrů je všechno v pořádku a pak to začne. Červené světélko na palubní desce se rozsvítí a mně je jasné, že průser je tady.

Zastavuju a otevíráj kapotu, abych se podíval jak situace vypadá. Moje nejhorší předpoklady se splnily. Zátka, kterou jsem do chladiče naletoval, je v prdeli a z auta teče voda jak z otevřeného kohoutku. Co teď, nejsme sice daleko od našeho zazimovaného baráku, ale nejbližší garáž je dalších 40 km obráceným směrem, a kdo ví, jak dlouho taková oprava může trvat. Rozhoduju se tedy rychle, v jezeru naplňuju oba doposud prázdné kanystry a pokračuju v cestě směr Mnichov.

Dalších pár kilometrů a vjíždíme na dálnici do Rakouska. Tady začíná pro nás nebezpečné pásmo, protože dle mé mnoholeté zkušenosti vím, že v Rakousku nemám moc šancí se domluvit jinak než německy a to je řeč, kterou moc neovládám. Snažím se zvládnout situaci tím, že každých 20 km, když se rozsvítí kontrolka, zastavuju a dolévám vodu. Cesta ubíhá pomalu, a mám dojem, že díra v chladiči se zvětšuje a atmosféra v autě houstne. Nakonec se přece jen dostáváme do poloviny Rakouska, ale tady na nás čeká ta největší překážka; tunel nebo lépe řečeno dva. Bylo by to celkem jednoduché, kdyby to byly normální tunely, ale tyto jsou speciálky. Každý z nich má přes třicet kilometrů a v prostředku mezi nimi je mytné, kde se obvykle musí čekat, až na vás dojde

řada.

Nikde v těch tunelech není odstavovací parkoviště a tak když budu muset zastavit, tak zablokuj jeden pruh a tím pádem začne zácpa, protože provoz je tu ohromující.

Mám nervy v prdeli, protože si neumím představit co se stane, když budu muset zastavit mezi těmito rychle jedoucími nákladáky a kontrolka už bude pěknou dobu svítit. Nadávám si volů a modlím se ke všem možným svatým, abychom projeli bez zadření motoru.

Povedlo se, v dálce se objevuje denní světlo a jsme z prvního tunelu venku. Okamžitě zastavuju a po chvíli čekání dolévám opětně do chladiče vodu.

Pomalou jízdou ve frontě se dostáváme k okénku, platíme a ani se nebráním, když od nás chtějí ještě navíc za 10ti denní kupon na dálnici. Teď nejsme v situaci, abychom si mohli dovolit si vyskakovat.

I ten druhý tunel jsme nakonec v pořádku zvládli, ale situace se začíná přiosťřovat. Je kolem třetí hodiny a udělali jsme doposud 200 km. Jsme tedy někde na polovině cesty do Mnichova. Sluníčko pere a vzduch se náležitě oteplil, což zhoršuje situaci, protože motor se zahřívá rychleji.

Postupujeme mnohem pomaleji a když se dostaneme do Německa, tak toho mám dost a sjíždím na parkoviště u velkého jezera (Chiemsee), abych si trochu odpočinul, než budeme pokračovat v další cestě. Okamžiku kdy otevíráj dveře, abych se trochu protáhl, však využívá naše kočka. Vrhá se ven a mizí mezi jezerním rákosím. Do prdele, to nám ještě chybělo.

Šestnáctiletá dcera, když vidí svého miláčka mizet v rákosové džungli, se rozbrečí a já nevím jestli mám nejdřív honit kočku, nebo utěšovat dceru. Situace není zrovna nejlepší, před námi je ohromné jezero a za zadkem nám po dálnici frčí na plné koule kamiony. Mezi tím je prostor porostlý rákosím, obehnaný rezavým drátem, aby bylo vidět, že je to pozemek privátní. Patří k místní restauraci, která je vybudována pár kroků vlevo od nás.

Nejraději bych se na kočku vysral, ale stačí se jen o tom zmínit a dcera se stává hysterickou a i manželka odmítá pokračovat v cestě.

Chodíme tedy jako blbečci po parkovišti a voláme či-či, ale je mi jasné, že ta potvora nevyleze dokud nedostane hlad.

Hodiny plynou a slunce pomalu zachází, když někde zdaleka z rákosí za rezavým plotem se ozve zamňoukání. Zbystříme pozornost a zamňoukání se opakuje. Nadzvedám kus plotu a Françoise se po briše protáhne pod ním. Za chvíli ji vidíme jak se prodírá s kočkou v naručí rákosím a dceři se rozzáří obličej. Je 7 hodin večer a do Mnichova nám stále ještě zbývá pěkných pár kilometrů.

Někdy kolem 11 hodiny dojíždíme do Mnichova, ale co teď dál. Karel co tady kdysi bydlil se přestěhoval do Brna a tak listuju v adresáři a přemýšlím na koho se obrátit.

Nakonec objevuju telefonní číslo Evy. Moc se neznáme, jen vím že je z Čech a jednou u nás byla v Itálii na potlachu. S kým a jak se tam dostala nevím, ale jelikož mi nechala adresu, tak asi patří k našim lidem. Moc o tom nepřemýšlím a zvedám telefon. Moje stěští se obrátilo. Eva zvedá telefon a k mému překvapení, je okamžitě ochotna pomoci.

Ale další blbost z mé strany, nepamatujícího si už příliš jak město vypadá. Udělali jsme si spicha na hlavním nádraží u vchodu. Umíte si jistě všichni představit, jak jsme se prodírali bez mapy do centra města, kde je hlavní nádraží. Ale nějaký anděl strážný se o nás staral, protože i ti policajti na motorkách, před kterými jsem vysekl nádhernou otočku do jednosměrné ulice, nad námi mávli rukou, když viděli rodinku v nabitě dodávce ze které proudem crčela voda.

Nakonec jsme to přece jen zvládli a tak nechav své dámské osazenstvo ve špatně zaparkovaném autě, vydávám se k nádraží.

Po půlhodině přešlapování u hlavního vchodu a proklínaje Evu, která se neukázala, mě nakonec napadlo, že bych se mohl trochu projít a zjistit, jestli náhodou nečeká někde jinde. K mému překvapení zjistí, že nádraží má tři hlavní vchody a Eva, která už půl hodiny čekala u dalšího vchodu, se právě chystala odejít. Pane Bože, já jsem vůl. No, dobře to dopadlo a rychle vleču Evu k naší dodávce, o kterou už se začíná zajímat policajt. Ale tady už Eva přebírá vůdčí iniciativu. Policajta se rychle zbavuje a když jí vysvětlím situaci, popadne mě za ruku a táhne mě k jednomu z předních hotelů v centru města. Trochu rozpačitě na ní koukám, protože takovým místům se snažím celý život vyhýbat, ale Eva vletí do hotelu jako bomba a na vyděšenou recepční houkne. KDE TU MÁTE ZÁCHODY?. Recepční rozpačitě ukáže na dveře někam dozadu a Eva už mě zase táhne za sebou. Bitva vyhraná; než se recepční dokáže rozkoukat, tak jsme na hajzlu, kde rychle plním dva pětilitrové kanystry vodou a ubryndávaje za sebou vodu na mramorovou podlahu, řítíme se zase ven z hotelu.

Dolévám vodu do chladiče, Eva skáče do svého autíčka a pomalu projíždíme městem až k domu kde bydlí. Tady nás čeká další překvapení. Eva má vlastní parkoviště od špitálu ve kterém dělá, a to nám velkoryse přenechává. Je to příjemné, protože je za plotem a tak se nemusím bát, že nám někdo vykrade auto a mohu nechat všechno uvnitř.

Bereme si jen nejnnutnější a Eva nás vede k sobě. Má malou garsonku, přidělenou taky od špitálu, ve které je sice přihlášena sama, ale žije tu se svým přítelem. Invaze tří dalších lidí a kočky ve dvě hodiny v noci, udělala z jinak krásného bytečku spoušť. I když jsme si vzali z auta jen to nejnnutnější, není možné se moc roztahovat.

Eva se okamžitě vrhá na telefon a nedbajíc pozdní hodiny, volá garáž své pojišťovny. V Paříži by se v tuto hodinu neměla šanci nikam dovolat. Tady jsme v Německu a k mému údivu přijíždí opravář během 15 minut a Eva mu s notnou dávkou drzosti vypravuje, že se jí posralo auto.

Opravář musí vidět francouzský číslo, ale nijak mu to nevadí, otvírá kapotu a pouští se do prohlídky. Je mi jasné, že tady na místě se toho nedá moc udělat a jsem rád, když nám nakonec dává adresu na nejbližší opravnu a vysvětluje jak pokračovat

dál.

Vracíme se do bytu ve kterém moje posádka už spí. Dáváme si s Evou pivo a konečně zalézám do spacáku; jaký to náročný den!

Ráno vstáváme brzo a mou první starostí je auto. Eva telefonuje do garáže a hned na to vyrážíme s jejím přítelem, protože ona má službu a nemá čas se nám mnoho věnovat. V garáži je auto prohlídnuo a chladič shledán nepoužitelný. Objednáváme nový, auto necháváme v garáži a my se vracíme domů.

Teď už nezbyvá než čekat. Vyrážíme s Françoise do města na nákup a vracíme se obtěžkáni několika plastickými taškami, ve kterých je jídlo alespoň na týden. Jsme vděční za pomoc Evy a jejího přítele, ale to neznamená že máme v úmyslu toho využívat.

Françoise se pouští do vaření a já zalézám ještě na chvíli do spacáku. Ten vcerejšek mě přece jen dal zahulit.

Eva se vrací na oběd domů a konečně máme možnost si trochu pokecat. Prokecáváme kamarády a Evu napadne poslat @ mail Baronovi do Colorada. K mému velkému údivu zvoní během několika minut telefon a volá Baron, se kterým jsem se naposledy viděl na potlachu ve Švýcarsku. Kurva, jak je ten svět malej.

Po obědě se Eva vrací do práce a my si jdeme prohlédnout město - jako správní turisté. Nálada se mi vrací a po několika žejdlících v místní restauraci, se zase cítím na koni. Večer ještě prodrbáváme všechny známé, kterých máme společně celou řádku. Jdeme spát brzo, zítra nás čeká dlouhý den.

Ráno, ještě než jde Eva do práce, volá znovu do garáže. Chladič k mému překvapení už dorazil a zbývá jen ho namontovat, což by mělo vzít další půl hodiny a můžeme vyjet. Dáváme si tedy ještě dobrou snídani na cestu, házíme klíč od bytu Evě do schránky a vyrážíme.

Všechno běží jako po másle. Auto jede zase tak jak by mělo a já mohu bez obav šlápnout na plyn a ještě ten večer jsme doma v Paříži.

Co vydedukovat z celé příhody? I po mnoha letech emigrace je zde něco, co nás poutá. Na vandru jsme byli vychovávaní v kamarádské atmosféře a brali jsme ji v podstatě jako samozřejmost. Po zkušenostech ze života v emigraci, kde toto kamarádství bylo považováno za slabost, byla pro mne tato příhoda douškem čerstvého vzduchu v zasviněném ovzduší a já se zase začal cítit článkem řetězce, o kterém jsem se domníval, že už přestal existovat.

Evo tímto bych ti chtěl ještě jednou poděkovat za to co jsi pro nás udělala, a vám kteří máte možnost toto číst, bych chtěl říci, abyste si vážili toho, co mezi námi existuje a nenechali se odradit několika bonzáky, kteří se mezi nás snaží namíchat, aby na tom vydělali.

Ahoj Pedro

## Nová trampská publikace „Trampi sobě - o sobě“

Zdeňka Prad'oura znáte ze stránek Stopy. Ačkoli žije v Praze, dal dohromady knížečku životopisů několika trampů ze zahraničí, tak jak je každý jeden sám o sobě napsal. Pokud máte o historii zahraničního trampingu zájem, zajděte si na Baronovu webku. Publikaci můžete také dostat jako přílohu k mailu,

pokud si o ni napíšete na adresu Stopy. Knížečka má 28 stránek a velikost asi 250 kB. Soubor je ve formátu PDF.

<http://domov-trampu.home.comcast.net/~domov-trampu/>

## Silvestr 2011 na Lilloet Lake



Nevím přesně čím to je, ale oslava Nového roku je u mne odjakživa spojena s pobytem v přírodě, výšlapy a lyžováním, posezením u novoročního ohně. Možná se tato tradice vytvořila už v letech skautování při slavnostech Slunovratu a Nového roku, nebo později během trampování každoročními zimními pobyty na boudách pod Kralickým Sněžníkem, nevím. Víím ale, že těch několik Silvestrů, kdy jsem byl nucen zůstat ve městě mě vždy přesvědčilo, že příští rok už zase musím ven.

Dalšími, které vedle mě a Hanči vábí volání zimní divočiny jsou Dáša a Močál. Už jsme s nimi společně strávili řádku zimních kempování, často využívaje útulnosti jejich vytápěného stanu. Občas se k nám někdo přidá. Letos to byla Dobra, takže jako ve známé knize nás bylo pět.

Vyrazili jsme ráno 29. prosince na Lilloet Lake do Driftwood Bay, kde už jsme byli před rokem a zase jako loni na celém velkém tábořišti sami. První den jsme jen postavili kemp a nadělali dřevo, a pak zůstali u ohně dlouho do noci. V noci přšelo a foukal vítr ale ráno déšť ustal, a tak jsme se vydali na výšlap do kopců směrem na Lizzie Lake. Hranice sněhu byla

nízko, ale sněžnice jsme nazuli až když se začal sníh víc propadat. Dáša s Honzou vyzkoušeli své nové ježíškovské, Dobra statečně bojovala s vypůjčenými dřevěnými, které bylo těžší ovládat ale zato díky své velikosti lépe nesly. Dolů jsme sešli až před setměním a rozhodli se ještě zajet do horkých pramenů Skookumchuck. 30 km po špatné cestě vzalo hodinu, ale horká voda příjemně uvolnila naše unavená těla.

Během posledního dne v roce 2011 jsme podnikli jen tříhodinový výšlap podél Lilloet Lake a pozdní odpoledne a večer jsme strávili u ohně vyprávěním, zpíváním a ochutnáváním různých dobrot v pevném i kapalném skupenství. Novoroční přípitek jsme adresovali i všem těm, kteří neměli to štěstí být tam venku s námi.

Jak na Nový rok..... Abychom to pojistili, vzali jsme to na začátek roku zase do kopců, tentokrát do oblasti Twin Creeku. Les tam byl jako v pohádce, stromy plné lišejníků, na zemi mechový koberec. Neustále jsme ztráceli a zase nacházeli pěšinku, která byla asi víc chodníčkem srnek než lidí. Terén byl místy strmý, ale zastavily nás až kolmé skály, když jsme už stejně začali pomýšlet na návrat. A v kempu nás ještě čekal



nejtěžší úkol: dojíst ty spousty dobrot, které všechny tři kuchařky na kemping připravily. Což se nám samozřejmě nepodařilo, ale i tak jsme si dali do těla. Poslední den už nás čekalo jen balení a kolem poledne odjezd. Dobra musela večer do práce, a my chytit ferry na Sunshine Coast.

Náš výlet byl příjemným zakončením loňského roku i vykročením do nového. Počasí nám přálo a po celých pět dní vládla v kempu i na výšlapech pohoda a dobrá nálada. Do příštího roku jsme si dali předsevzetí, že se zkusíme na příští Silvestr domluvit už víc dopředu a ne na poslední chvíli jako obvykle a dát vědět dopředu i ostatním. Třeba nás pak může být i víc než pět.

Sam, Powell River, B.C.



# Z Prad'ourových zapomínek

## Dva muži ve člunu

Souhlasím s Mišákovou výtkou, že mé zapomínky na dávné čundry, poslední dobou značně řídnou na úkor „různých komentářů, byť zajímavých“. Děkuji Ti, Mišáku za to „zajímavých“ (znám jednoho Myšáka s tvrdým, že by se maskoval měkkým?) Tvá připomínka je pravdivá a řeknu ti upřímně proč: Ty neobvyklé, někdy i tragikomické zážitky, mnou popisované od 60 čísla Stopy, jsem na těch vandrech prožil, (žádné nevymyslel - mám na ně mezi trampy dosud žijící svědky). Vymýšlet si ani neumím, jenže já už tu vtipnější municí zážitků vystřílel a nepovažuji za čtenářsky záživný popis „obyčejného čundru“, který by se dal vojenskou mluvou ukončit větou „po dobu mého vandru se nic zvláštního nestalo“ (většina mužských čtenářů Stopy tuto hlášku z vojny jistě důvěrně pamatuje).

Ale dost keců, jeden trochu nevšední jednodenní vandřík – spíše ale „plavandřík“ mě ještě napadá (přestože tím - ve více, než malém množství rozesmějí účastníky expedice Yukon či Teslin):

Byl to někdy počátkem „šedesátých“, když mě kamarád Tom odchytil při zpěvánkách „U Urbanů“ (dnes Montána), abych s ním druhý den sjel dolní Sázavu. „Nemám loď, vole“, odvětil jsem. „Neva, ségra má gumák, tam se dva vejdem“, nedal se Tom odbýt. Námitku o malém stavu Sázavy Tomáš odbyl slovy: „To nemá ty vole žádnéj ponor a v nejhorším to občas přenesem!“

Nechal jsem se - kavka ujařmená – přesvědčit s tím, že mě Tom ráno vyzvedne na řece pod mou chatou. V osm ráno hulákal směrem do stráně něco o připravenosti posádky v počtu 1 muže. Když jsem viděl scénu na vodě, stačil jsem ještě vzít jakýsi dětský minifoťáček, ve kterém bylo ještě místo na pár snímeků (formátu 6x4,5) a padal jsem k vodě. „Kde máš pádla?“ bylo jediné, na co jsem se zmohl. „Nač, - copak plujem proti proudu?“ zněla odpověď. Rezignoval jsem komentářem „to je vůl“ a zahučel do měkké náruče směsky gummy a PVC, obrněn proti případnému tvrzení toho magora, že už někdy splouval nějakou řeku.

Ahoj, zahřměl Tom a odrazil kaučukové monstrum od olše, jejíž větve se po celé své mezipřistání křečovitě držel. No, ono se to nějak pohybovalo, pak i za přispění Benešovského potoka, který se pod osadou Ztacená Stopa vlévá do řeky, trampy zvané Zlatá. Posléze se přidal i potok Konopištský, hostící svými břehy známé „Měsíční údolí“ a jakž – takž to plulo. Nad Městečským jezem přišla první zkouška pádlování rukama, kterou jsme nějak

zvládli a přehodili vše přes šlajsnu. V Nespekách dtto. Okolo Ledců to ještě šlo, ale pak!!!

Pod Zbořeným Kostelcem začíná „volej“, nadržovaný nad Brodeckým jezem. Tehdy jsem začal prvně litovat, že ráno nespustil řádný liják, co by překazil Tomovy choutky. „Tak dost!“ zavrčel jsem a snažil se ve vrbičkách u břehu najít jakousi imitaci pádla či vesla. Všechno na nic. Jakoby na objednávku se za ohbím pod Zbořenákem zvedl silný protivítr, způsobující odvetu – za naše vysilující 2 metry vpřed nás vítr zavál 5 metrů zpátky. Trest za výšku gumové bestie byl krutý – pomalu jsme byli „couvání“ zpět k Nespekám. Naše zatvrzelost nás donutila odnést na hlavách plavidlo okolo týnecké benzinky až pod Týnecký jez. Do Krhanic jsme to nějak vybalancovali mezi balvany a u jezu elektrárny „Pěnkavy“ jsme zažili malý Suez - drandili náhonem, širokým přesně na míru člunu až na „mříže“. Než jsme se došplouchali k Žampachu, hřejivé slunce už se schovalo za hřeben posázavského kaňonu a u Ajaxu zapadlo definitivně. Měl jsem tam nějaké kamarády, tak jsme mezi protažením těl - za celý den ztuhlých - trochu potláchali a já tam užasle zíral na jakýsi přenosný totem – na nosítkách – vypadal trochu jako nebožtík na mářách, ale byl tak krásně vyřezaný, že snad i vyhlášený ztracenačský totémář Čenda Kopáček by mrkal. Chtěl jsem si ho vyfotit tím blikátkem, co jsem celou cestu chránil před vodou, ale před totemem měla jakási osadní drobotina takovou dřevěnou kravičku. Když jsem požádal svého tamnějšího kamaráda Mirka, jestli si to můžu vyfotit bez té krávy, zahlaholil na jakousi paní „Mirko, zalez do chaty, on tě na tý fotce nechce!“ No koment, jak říkají latinici.

No, hupli jsme do gummy, u Váňova přívozu vyzdímalí sebe i parník, vysupěli stráň a nejbližším Pacifikem uháněli zpět proti proudu až do mateřského Port Saidu u nás v Prad'ourově. Fotku toho totemu nepřikládám. Zapomněl jsem ten foťák tehdy ve 3. Vagonu za lokomotivou řady 423.

Tak zase lomipalec

Zdeněk z Prad'ourů

## Různé ..



### Povstaňte kamarádi .

Franta Vítovec, v Česku známý pod přezdívkou Johny, zemřel 27. prosince 2011 po krátké zhoubné nemoci. V republice jezdil s osadou Klondike, která byla členskou osadou v STO Severu. V Ontariu jezdil s partou STO Ontario. Fotka je z akce Yukon River 2003 v Carmacks. Vzpomeňte na Johnyho při příštím velkém ohni.

Důležitým upozorněním je změna emailové adresy Stopy, která je uvedena v záhlaví tohoto časopisu na první stránce a také nová adresa na Internetu:

<http://www3.telus.net/public/aklestil/>

Prosíme všechny čtenáře, aby si nové adresy opravili a oznámili to eventuelně všem svým kamarádům a známým. Máš-li zájem o upozornění, že je na Internetu nová STOPA, tak pošli svoji Email a nezapomeň nám dát vědět, když si Email změníš. Redakce nemusí souhlasit s obsahem článků, které jsou otištěny. Odpovědná je osoba pod článkem podepsána a na ni se také obraťte s případnými dotazy a výhradami. S redakcí spolupracuje přes Internet Zdeněk z Prahy, který se stará o diskretní narovnání prohřešků vůči mateřštině v příspěvcích do Stopy.

Děkujeme těm, kteří vydávání Stopy podporují finančně a tím pádem nám umožňují pokračovat v práci už 23. rok.

- redakce -

**Omyl Plků** - časopis Plky (Tramp club Praha) otiskl v č. 69 článek Pedra z červnové Stopy (č.89) o Annině a umístil pod něj podpis "Prad'our", čímž poškodil jak Pedra, tak i Prad'oura, který s uvedením v Plkách nemá nic společného, ani o něm nevěděl a rozhodně by neměl zapotřebí "chlubit se cizím přím". Tramp club Praha by měl zveřejnit omluvu oběma - i Stopě.

## Tramenské videodisky MADE BY STOPA

Yukon River 2003	disk č. 9	2003	disk č. 24+10
Teslin River 2005	disk č. 19	2007	disk č. 28
<b>Celosvětové potlachy</b>		2009	disk č. 35
1993 Colorado	disk č. 30	<b>Potlachy TPHB Calgary</b>	
1998 Bush River	disk č. 26	1990 Saskatchewan Cross.	disk č. 13
2006 Texas	disk č. 25	1994 Finley Creek	disk č. 20
2011 Bush River	disk č. 39	2002 Bush River	disk č. 10+24
<b>Vítání Jara na Ostrově</b>		2004 Bush River	disk č. 16
1983 Weeks Lake	disk č. 20	<b>Svatby</b>	
1984 Sarita River	disk č. 20	Tom a Světlana 2008	disk č. 29
1990	disk č. 13	Bobin a Dášenska 2009	disk č. 36
1991	disk č. 20	<b>Narozeniny</b>	
1995 Mušlárna	disk č. 24	Dlohému Jirkovi je 50	disk č. 14
2003	disk č. 10	Padesátka Yany	disk č. 14
2004	disk č. 14	Vaškovi je 65 (2006)	disk č. 23
2005	disk č. 17	Narozeniny Vaška 2009 a 2010	disk č. 38
2006	disk č. 22	<b>Různé</b>	
2007	disk č. 27	Vzpomínka na Jirku Živného	disk č. 24
2008	disk č. 31	Velrybářská výprava 1999	disk č. 24
2009	disk č. 34	Fishing derby v Cariboo 2008	disk č. 32
2010	disk č. 37	Vandry s Lampou	disk č. 21
<b>Potlachy STO Vancouver</b>			
1985	disk č. 20		